

[C. O. Pedersen.]

steren nu slipper 14 pCt. ind i Sygekasserne af dem, som Kommunalbestyrelserne skal betale for, hvor længe tror Ministeren saa, det vil vare, inden mange af de andre, som sidder haardt i det, kommer og siger: Ja, naar de betaler for ham og ham og ham, for 14 pCt. eller der omkring, hvorfor skal vi andre saa betale? Det er det, jeg advarede Ministeren imod. Dér tror jeg netop, han lægger Bomben under Sygekasserne ved at tilføre et Element, som udelukkende kommer til at hvile paa Kommunalbestyrelserne og paa Skatteyderne i det hele taget.

Jeg skal slutte med nogle faa Bemærkninger til den højtærede Minister, som egentlig angaar Ministerens Indledning. Ministeren indledede med at sige nogle Ord om Reformen i al Almindelighed, nogle politiske Betragtninger, hvor han sagde, at saadan en Reform lod sig kun gennemføre, naar der var Loyalitet Partierne imellem. Ja, hvis der altid havde været Loyalitet Partierne imellem her i Rigsdagen, havde maaske en hel Del set anderledes ud. Den Loyalitet, som vi mødte fra 1926 til 1929, og som jeg altsaa har foreholdt det ærede Medlem Hr. Holger Larsen og det ærede Medlem Hr. Holdgaard, kan vi naturligvis nok tage det op med. Jeg vil dog sige til den højtærede Minister, at Ministeren har faaet, hvad der tilkommer ham, han har faaet den Ros, der tilkommer ham, og Lovforslaget har faaet den Anerkendelse, der tilkommer det, og det har faaet det Tilsagn, at vi er villige til en saglig Forhandling om det med det Maal for Øje at naa til et Resultat. De, der ikke har faaet, hvad der tilkommer dem, er Socialdemokraterne og de Radikale for deres Fortid, men min Menneskekærlighed forbyder mig at give dem alt, hvad der kan tilkomme dem. Det vilde ogsaa tage adskillige Timer, hvis jeg skulde citere alle de Kraftsteder, som deres Ordførere i Aarenes Løb har serveret overfor os. Den Loyalitet kan vi nok tage det op med.

Nu har jeg paa ny overfor den højtærede Minister gentaget vor Villighed til at forhandle. Men Vilkaarene er nu ikke anderledes nu end sidst før Valget. Jeg ser jo nok, at „Social-Demokraten“ og Partiet nu aabenbart ved Tid og Lejlighed vil ind paa andre Veje. Jeg læste forleden Dag en Artikel i „Social-Demokraten“ — altsaa Hovedorganet — i Anledning af den forestaaende Debat om Arendrup-Affæren, og dér skriver man — det er saa herligt —: Man skal ikke rode i Snavset. Det lyder

for mig, som Fanden skulde gaa i Kloster, som „Social-Demokraten“ var blevet gammel. Men nu vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at med Hensyn til de politiske Forhandlinger her og den Fremgangsmaade, vi dér kan bruge overfor hinanden, maa Ministeren slet ikke være af den Mening, at han kan tage alle sine Partifællers Synder paa sin Samvittighed, og at vi af Hensyn til ham skulde undlade at minde de Herrer om deres Fortid, men af Hensyn til Landet er vi villige til at forhandle med den højtærede Minister; en saglig Forhandling, den har vi tilbudt, og uanset om Ministeren er, om jeg saa maa sige, ved mere eller mindre godt Humør, gentager jeg dette Tilsagn nu ved denne Lejlighed.

Hendriksen: At det er svært at gøre alle Mennesker tilpas, har jeg altid vidst, men at man her i det høje Ting vurderer en Sag saa vidt forskelligt, som Tilfældet er med de af mit Parti forelagte Lovforslag, har jeg alligevel ikke troet. Det ærede Medlem Hr. Holdgaard sagde om disse Lovforslag, at de var reaktionære, og den, der iagttog det ærede Medlems Minespil, da han tog dette vederstyggelige Ord i sin Mund — og jeg iagttog det ærede Medlems Minespil den Gang —, vil have gjort den Erfaring, at det ærede Medlem mente, at de var i allerhøjeste Grad reaktionære, hvilket ogsaa faldt i Traad med en Udtalelse siden. Det ærede Medlem sagde, at alle hæderlige Mennesker maatte vende sig fra et saadant Forslag. Men efter at det ærede Medlem Hr. Holdgaard havde forladt Talerstolen, blev denne besteget af det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, og han sagde om de samme Lovforslag, at de var statssocialistiske, og noget lignende Betragtninger har den højtærede Minister været inde paa. Altsaa, fra den ene Side siger man, at Lovforslagene er reaktionære, fra den anden Side, at de er statssocialistiske. Men Sandheden er den, at de er hverken reaktionære eller statssocialistiske, de er konservative, de er Udtryk for konservative Synspunkter, for konservative Tanker og for konservative Ideer.

Til det ærede Medlem Hr. Holdgaard har jeg blot en enkelt Bemærkning endnu at gøre. Det ærede Medlem sagde, at Landbrugsraadet var ikke enig i den Udtalelse, det havde givet, hvori Landbrugsraadet sammen med en Række andre af Landets Erhverv gav Udtryk for Tilslutning til Tanken om en tvungen Folkeforsikring. Derom ved jeg naturligvis intet, men jeg véd, at Landbrugsraadet var en af de store